

към..., като съотнасяне на късните символистични образувания към ранната живописна пластика, въобще към *първия период* и към *първата поетика*. Липсващият референт на късните Яворови текстове е възможно да бъде посочен: той се съдържа в ранното му творчество. Към „старите“ поетични визии насочва поглед късният Яворов, само че по наистина сложен, невидим, индиректен път. Ако продължително спираме пред тази имплицитно прокарана теза в *Силуета*, то е, защото именно в нея виждаме собственото си по-нататъшно дирене из поезията на Яворов: да *етимологизираме* символите на късната му поезия, да откриваме податки за тях или техни корени в ранното творчество, в „несъзнаваната“ (Хегел) символика. Освен това сме силно привлечени от факта, че един от големите представители на парадигмата, моделирайки образа на поета по сюжет, зададен от самия него („Нощ“), неочаквано, макар и неявно, започва да опонира на най-съществената парадигматична теза: на тезата за прекъснатата духовна приемственост, за разрушен континуитет. Тук се съдържа и голямото предизвикателство за изследователя на Яворов: да бъде предпологана и затова търсена, заявявана, постулирана общността на странното символистично наречие с достъпния (?) поетов език от 1899/1901–1904 г.

И така, д-р Кръстев спорадично посочва евентуалната генетична обвързаност на Яворовите „кошмарни видения“ с „песните на банални социални и публицистични теми“. Парадоксът на *Силуета* се съдържа именно тук: същинският критически сюжет – за неразривното развитие на Яворовата поетика – макар и игнориран, макар и отричан чрез перифразирането на поетовата метафизика, все пак избликва в една непредвидена пролука на парадигматичното мислене, точно тогава, когато то уверено прецизира късния Яворов.